

El nou president dels populars valencians ha obert ja la cursa cap a la Generalitat, en la qual s'enfrontarà amb Joan Lerma.

RAFA GIL

ACTUALITAT

Alacant i Castelló es reparteixen el poder en el PP valencià després del VII Congrés

Zaplana ja ho controla tot

El VII Congrés del PP valencià, del passat 26 de setembre a Castelló, va oficialitzar el canvi de Pedro Agramunt per Eduardo Zaplana en la presidència regional del partit. La majoria dels seus col·laboradors alacantins ocupen ara llocs clau de la cúpula conservadora.

Per 695 vots a favor, 31 en blanc i cap en contra, l'alcalde de Benidorm, Eduardo Zaplana, va ser escollit nou líder del Partit Popular valencià, entre aplaudiments i felicitacions dels congressistes reunits a Castelló diumenge 26 de setembre passat. Mentre Zaplana saludava eufòric i feia aixecar els braços a l'alcaldesa de València, Rita Barberà, el fins ara president regional, Pedro Agramunt, amb la cara desencaixada, mantenia la compostura al seu costat. Es tancava així l'operació dissenyada per José María Aznar aquest estiu per renovar el PP valencià (vegeu EL TEMPS, núms. 479 i 480), amb l'aquiescència absoluta dels disciplinats militants conservadors.

El Congrés va evidenciar un pacte tàcit entre les organitzacions provincials d'Alacant i Castelló per repartir-se el pastís del poder en els òrgans del partit. També es va demostrar la debilitat de l'organització

provincial de València, un cop defenestrat Agramunt i sense que Barberà acabe d'assumir-ne el lideratge. L'acudit que corria durant el Congrés era que "el PP valencià té tres components: Alacant, Castelló i Bòsnia-Hercegovina", en referència a les lluites internes en els òrgans de València.

L'única concessió a aquesta última és el nomenament de José Luis Olivas, regidor d'Hisenda a l'Ajuntament de València, com a nou secretari general del partit. Alacant aconsegueix un dels dos vice-secretaris (Rafael Maluenda), un dels dos coordinadors (Manuel Lorente), dos secretaris d'àrea (Carlos Alcalde en Organització i Joaquin Ripoll en Municipal), la presidència del Comitè de Disciplina (Juan Rodríguez Marín) i set de les 22 vocalies de la nova executiva. En les pàgines següent, recollim la trajectòria política i personal dels principals col·laboradors del nou líder del PP valencià.

Castelló, de la seva banda, controla una altra de les vice-secretaries (Fernando Castelló), la presidència del comitè electoral (José Luis Gimeno, alcalde de Castelló) i dues secretaries d'àrea (Vicente Aparisi, l'Electoral, i Victor Campos, la d'Administració i Finances). València, a part de la secretaria general, ja esmentada, només obté un dels dos coordinadors (el també regidor de l'ajuntament de la capital, Manuel Tarancon) i quatre secretaries d'àrea, de menys importància que les controlades pels col·laboradors directes de Zaplana.

Aquesta distribució no es correspon amb el pes de cada organització provincial en el conjunt del partit. Segons les dades facilitades pel mateix PP, el 45% dels militants provenen de la província d'Alacant, el 40% de la de València i el 15% de la de Castelló. La relació per població absoluta és del 33, 55 i 12%, respectivament. L'a-

El 'pepe' que va venir del Sud

Per la immensa majoria de l'electorat valencià, inclòs el de les comarques meridionals, Eduardo Zaplana és un polític desconegut. Per l'edat –té 37 anys– i la llarga hegemonia del PSOE, a penes ha tingut oportunitats per a perfilar-se una biografia sucosa. Però aquesta mancança, que convé matisar, no ha de ser un desavantatge. La generació que governa al País Valencià també va lleugera d'equipatge en aquest aspecte. En la seua immensa majoria va saltar de les aules o de l'atur al poder i a l'oposició. La vella guàrdia de l'esquerra va ser en la seua major part jubilada, així com el PP està amortitzant sense miraments la seua. Els cartells electorals exigeixen carn fresca i passats incontaminats. Aquest personatge que glossem té declarat que al PP valencià "la majoria som joves, sense cap vincle amb el règim anterior". Algun dia ens voldran convèncer que és una benedicció ser governats per *ninatos*.

És el cas d'aquest cadell, d'aquest "pepe" renovador que es perfila com un candidat a la presidència de la Generalitat. Els seus assessors d'imatge i columnes periodístiques afins subratllen precisament aquestes qualitats: joventut, novetat, empena, etc. No insisteixen tant en la seua condició de diputat a les Corts, per on ha transitat molt discretament fins ara, i tinc la impressió que els lleva el son evocar l'alcaldia de Benidorm que, si bé li va servir de trampolí per a la fama, ningú no oblida que va ser obtinguda amb el vituperable concurs d'un trànsfuga i després d'episodis un tant

obscur. Una altra cosa és que l'haja legitimada mitjançant una bona gestió, com així sembla.

Més cap enrere, el currículum registra uns pocs apunts notables. Sempre va votar la dreta, el que suggereix una maduresa precoç, si bé cal afegir-hi que el seu conservadurisme està troquelat pel magisteri liberal de l'ex-ministre Luis Gamir, Antonio Fontán, i Ximo Muñoz Peirats, aquell liberal de l'escola Galbraith que fou volgut i admirat unànimement per l'esquerra indígena. No va ser un mal aprenentatge. En UCD es va foguejar exercint càrrecs orgànics i, després, en el PP, va descobrir el seu *messies*, el líder carismàtic de qui ha declarat que "no estaria en aquest partit si no estiguera al capdavant José María Aznar". A aquesta devoció deu principalment la seua escalada partidista. Una promoció sobtada, però ennegrida per les males maneres i el tràmit rotundament antidemocràtic. Aquest és el destí dels dirigents conservadors valencians, incapaços, pel que es veu, de guanyar-se el lideratge a pit descobert, sense l'empar del totpoderós de torn madrileny. Si el seu predecessor, el sacrificat Pedro Agramunt, va ser acceptat per Fraga, un altre tant podríem dir del binomi Aznar-Zaplana. Hi ha vicis difícilment eradicables. Però ningú no li ho prendrà en compte. Estem avesats a aquests cops de mà primaris.

Més incòmode pot resultar-li aquest altre dèficit que suposa no expressar-se en la llengua del país. No la necessita per a ma-

nar en el seu partit, devot de Cervantes, com s'acaba de confirmar en el recent congrés, on no s'hi va sentir ni per casualitat una paraula en valencià. Però és molt diferent per a algú que pretén convertir-se en Molt Honorable i representar-nos a tots. Aquesta llacuna, que és un llast, revela així mateix que ni tan sols és un veí ben integrat en el país. Confiem que, arribat el cas, no hàgem de recordar-li que és *cartaginès* i que estem fins els ous dels colonitzadors. No obstant això, aposte que aquest xicot acabarà parlant la llengua del país. Per civisme i conveniència.

De Zaplana, doncs, sabem poc i em pense que ell tampoc no està massa al dia dels amagatalls polítics, econòmics i socials del cap i casal. Però no són un arcà i tampoc no li falten assessors àulics, atrets per la flaire del poder. Algú que el coneix assegura que el xicot té perspicàcia i calcula exactament què cal esperar de cadascú. Prompte ho sabrem, ja que corbs a l'aguait no li'n deuen faltar i ja veig l'inevitable Luis Espinosa –gran *maître* dels empresaris domèstics– salipebrant consells i maniobres.

Però no prejutgem. Avui per avui la fama de Zaplana i el desembarc del sud a la capital no passa de ser un episodi tan estrany com pintoresc, molt propi de la via valenciana als destarífaments. Tanmateix, seria una temeritat i també una estúpidesa no obrir-li un crèdit.

J. J. Pérez Benlloch

Eduardo Zaplana, entre Mariano Rajoy i Carlos Fabra, aplaudit per tots els compromissaris.

RAFA GIL

ribada de Zaplana al poder ha consagrat la preponderància de la circumscripció on més va pujar el PP en les últimes eleccions generals. Curiosament, Alacant és l'única de les tres capitals de província que encara és governada pels socialistes, després que València i Castelló passaren a mans dels populars l'any 1991.

Ara ha començat el procés cap als tres congressos provincials, que s'han de fer abans d'acabar l'any. A Alacant s'ha de buscar el successor de Zaplana i a Castelló seguirà de president el totpoderós Carlos Fabra, artífex del pacte amb el nou president. A València, pot haver-hi més lluita, tot i que la candidatura "oficial" a la presidència provincial és la de Vicent Sanz, fins ara secretari general del PP valencià, i home de confiança de José María Aznar.

Joan Vila i Triadú